

ודחינן: באמת איכא למימר, דקסבר דכל התורה — בלשון הקודש נאמרה. ואף על פי כן, **אצטריך** למכתב "והיו" גבי קריאת שמע, משום **דסלקא דעתך** למדרש מ"שמע", דקרינן בכל לשון שאתה שומע, על אף שכל התורה נקראת דווקא בלשון הקודש, ו**כרבנן** דדרשי הכי, להכי **כתב רחמנא** "והיו", למימר דאף קריאת שמע — קרינן דווקא בלשון הקודש.

לימא קסברי רבנן דכל התורה כולה — בלשון הקודש דווקא **נאמרה** לקרות, **דאי סלקא דעתך דבכל לשון נאמרה**, למה לי למכתב בקריאת שמע "שמע", דמשמע: בכל לשון, הא בלאו הכי קרינן בכל לשון? אלא, על כרחך, דכל התורה כולה — בלשון הקודש דווקא נקראת, ולהכי אצטריך למדרש מ"שמע", דקריאת שמע נקראת אף בשאר לשונות!

ודחינן: אפילו אי נימא, דסבירא להו לרבנן, דבכל לשון נאמרה, אכתי **איצטריך** למכתב "שמע". **דסלקא דעתך אמינא**, דנדרוש "והיו" **כרבני**, דדווקא בהוויתן יהו, להכי **כתב רחמנא "שמע"**, למימר דקוראה בכל לשון.

ורבני, **שלא יקרא למפרע** — **מנא** ליה? הא איהו יליף מקרא ד"והיו", דבעינן למקרי דווקא בלשון הקודש!?

ומבארין: איהו דריש לה מדאבעי ליה לקרא למכתב "דברים", וכתב "הדברים", מהך "ה" יתירא דריש שלא יקרא למפרע.

ורבנן, מאי דרשי מהך "ה" יתירא?

ואמרינן: אינהו "דברים" — "הדברים" לא משמע להו למדרש.

איתברר לן, דמהנך קראי, מ"והיו" או מ"ה" יתירא, דריש האי תנא דלעיל — שלא יקרא קריאת שמע למפרע.

והוינן בה: **לימא קסבר רבי דכל התורה כולה — בכל לשון נאמרה** להקרא בקריאת התורה¹⁶, **דאי סלקא דעתך** דדווקא בלשון הקודש נאמרה, למה לי למכתב "והיו" גבי קריאת שמע, הא בלאו הכי בעינן למקרי בלשון הקודש, ככל הקורא בתורה!?! על כרחך, דכל התורה נקראת בכל לשון, ורק קריאת שמע בעינן דווקא בלשון הקודש!

והתוס' פירשו, דהיינו כל קריאה שנאמרה בתורה. כגון: מצות חליצה, עגלה ערופה, וידוי מעשר שני, וביכורים.

ובשיטה מקובצת בכרכות [י"ג ע"א] הביא, ד"א ככוונת רש"י, דהיינו לענין קדושת ספר תורה, לקרוא בו בביהכנ"ס. דאם תמצי לומר דבלשון הקודש נאמרה, אם היא כתובה בלשון אחר — אינה קדושה לקרות בה בבית הכנסת. ועיי' מה שכתב שם בשם הראב"ד.

16. כך פירש רש"י. והקשו תוס', הא קריאת התורה אינה אלא מדרבנן [דתקנת משה ועזרא היא, כדאיתא בב"ק פ"ב ע"א]?

ובמרומי שדה תירץ, דבאמת קריאת התורה אינה חיוב מה"ת, אבל אם קורין בתורה בצבור, מן התורה הוי מצוה. וכתב שכן מצא בספר באר שבע. והריטב"א כתב, דקריאת התורה בצבור בשבתות וימים טובים — מן התורה היא. עיי"ש.